

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντας χρόνον
ἀδρεόμεν καὶ πάλιν ὅτῃ γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑκατὸν καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ἔλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρόσθε.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶς χρόνο — ὡς τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Ἦν τὰ ἔξω ὁμοῦς μέρη — δὲ καὶ ἀφ' ὧν καὶ ὅτ' ἔχει.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντοῦς ἐνδοῦσου τοιαυτῇ
ὅτι παλοῦμεν σώματα « Ἰωμῆτοῦ » ἀνελλιπῇ
με τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δὴ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείον τέλει.

Εἰκοστὴ τοῦ μηνος Ὀκτωβρίου,
δαμασμός τοῦ μεγάλου θηρίου.

Χίλια τετρακόσια τριανταεπτά,
φρὺν ἢ βασιλεία καθενὸς φοιτᾷ.

**Συλλαλητήριον
ἐξεγερτήριον.**

Α.

Ἄκουσε φωναῖς καὶ κρότους,
ἄκουσε τοὺς ἀλυτρώτους,
σκαλῶν ἄκουσε κραυγὴ
μέσ' ὅτων Ἀθηνῶν τῇ γῇ.

Ἐνωτίσου προσηυχαίς,
κῆτεπ μαυρὰ ὕμματα,
τοῦ σπαράζουσι τῆς ψυχῆς
τόσα τῶν παθήματα.

Ἔως πότε πᾶς Ραγιάδες
δὴ δουλεύομε φονιάδες,
δὴ δουλεύομε τυράννοισ;

Θοῖες καὶ Μικρασιάται
σὺν πτερόποδες πετάται
μέσα ὅτ' ἴσ' ἰσπερᾶνους.

Καὶ φωνάζετε ὅτῃ κτίσι
καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
μ' ἀτελείωτη βοή.

Πῶς καιρὸς νὰ λείψῃ τόσα
μὰ σκαλῶν θανατηφόρα
καὶ ἀνυπόφορη ζωή.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ ὅλοι συναελευφωθῆτε
μ' ἕνα πόνο καὶ καθμὸ.

Ὅχι πᾶς τῶν μούλων μούλοι,
ὄχι πᾶς τῶν δουλῶν δουλοί,
νὰ μᾶς πνίγουν τὸν λαμό.

Ἐχμηῆσαν καὶ τώρα
σὺν θηρία σαγκοβόρα
σφαλισμένα σὲ κλουριά.

Βάλτε παῖμα καὶ τελεία
ὅτῃν Ραγιάδων τὴν δουλεία
καὶ τὴν ἀτιμὴ σκλαβιά.

Στὸν σημερινὸν αἰῶνα
καὶ ἔπειτ' ἀπὸ τὸν αἰῶνα
τὸν παγκόσμιον τῆς γῆς.

Θάνατο κτήνος ὁποῖος μείνη
δοῦλος ποταποῦ σὲ κτήνη
καὶ ἀντιπαθῆταί σου γένη.

Β.

Μέσα σ'τὴν κορυφὴ χαρὰ σας
σμίξτε τὰ λάβαρά σας
μὲ τὸ γαῖανό πανί.

Κι ἡ γαλαζία μιὰς μετέρας
ἐνομένης, ἐλευθερίας,
καὶ δική σας νὰ γενή.

Προσπερνοὺν προσφύγων πλήθη
μ' ἔνα βογγητό σ'τὰ στήθη,
καὶ σ'τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
ἀντηχεῖ βαρὺς ὁ πόνος,
τῆς δουλείας ὁ λυγμός,
τῆς σκλαβιάς ὁ σπαραγμός.

Περνοῦν κατὶ γεροντάκια καὶ λαβέντικα κορμιά,
ποῦφαγαν πολέμου βόλγα,
καὶ γεννιέας μὲ φαιόλινα,
ποῦναι πόνων καὶ βασάνων ἱστορία καθεμιά.

Τὴν ψυχὴ μας πῶς σπαρατίζει
τὸ δικό σας τὸ μαράζι,
ὁ δικός σας σπαραγμός.

Ἰτε, μάρτυρες τοῦ Γένους,
κι' ἄς ξυπνήσῃ σκλαβομένους
Ἀλευθερίας ἀλαγμός.

Κράζομε, κι' ἡμεῖς μὲ σᾶς:
ἄς κοπιάσῃ μαῦρος θρήνος
κι' ὀδυρμός μαρτύρων τόσος.

Ἐξ' ὁ Τοῦρκος ὁ φεσᾶς,
καὶ μαζί μ' αὐτὸν κι' ἐκείνος
τῆς Ἀνατολῆς ὁ Πρώσσοις.

Τοῦτ' οἱ μπόγηδες οἱ δύο ἐκλήρησαν ντουινᾶ,
δόξης γ' κ' ὀρέμισαν βοιμούς,
κι' ἐπεράσαν σχοινιά
σὲ Πατριαρχὸν λαμπούς.

Καὶ φωνάζουν πλήθη σκλάβων ἀπὸ τὴν Ἀνατολή:
καιρός εἶναι νὰ σταλῇ
τὸ καὶ πάκι καὶ τὸ φέσι
εἰς τὸν διάβολο πεσκέσι.

Ἐμπρός, μεγαλομάρτυρες, Μιζραϊάται, Θράκες,
ζητήσετε τὴν λύτρωσιν τῆς ἀντιπάλου χτίσεως,
κι' ἐκονήσαντες ἢ τρομεραῖς τῶν Πρώσσων σακαρά-
κι' οἱ δύο Πρώσσοι λούφαζαν, Ἀνατολῆς καὶ Λάσσεως.

Μὲ μιὰ λαχτάρα τρέξετε καὶ συναδελφωθείτε,
κι' ἂν σὲ λαοὺς ἐλευθεριάς ἢ Φήμη διαλαλή,
σεῖς πρῶτοι πρᾶπει, δάστυχοι, ν' ἀπελευθερωθῇτε,
δὲν ἔχει τέτοιους μάρτυρας ἄλλη χαρμιὰ φυλή.

Τόσων μαρτύρων ἀδελφῶν γενετ' ἐκδικηταί,
τέτοια λαλεῖ συμβολικὰ κάποιος Πυθίας τρίπους,
ὅτι κι' ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐδάμασε ποτὲ
τοῦ Διομήδη τὸν Θρακῶν τοὺς ἀδικιάτους ἵππους.

Γ.

Τοὺς Βουλγάρους προσκυνεῖτε
καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ὀνεινίτε,
ποῦ μὲ χάρι καὶ μὲ τρόπους
ἔξερουν νὰ καταρημαῖζον
καὶ νὰ ἐκλήρηζον τόπους,
καὶ νὰ βροσκόνην κι' ἀνθρώπους,
ποῦ γι' αὐτὸ νὰ τοὺς θαυμάζουν.

Σαλπίζετε τῆς ράτσας τῶν τὰ νέα κατορθώματα
μὲς σ'τὰ δικά μας χώματα.

Κυττάξετε πῶς τὰ καναν οἱ λυσσασμένοι λύκοι,
καὶ ἔσχασαν ἀκόμη

πῶς τότε τοὺς τὰ χάρισαν ἀπὸ κουβαρνταλήκα
ἄνθρωποι μας γαλαττόμοι.

Ἐμπρός, κόσμος γι' αὐτοὺς ἄς κηρύττῃ
ὅτι φεύγουν μὲ δόξα γεμάτοι,
καὶ δὲν ἄφησαν μέσα σὲ σπητὶ
μήτε καν τῆς ἀνάγκης κανάτι.

Φεύγουν φεύγουν σκορπώντας εἰρήνη,
καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς Φιλέλληνας κλαίει
τὸν Ρωμῶν Ἐμμεγαλῶν τὸ κόμμα,
καὶ σὺν Ἕλληνας ποῦροι κι' αὐτοὶ
λαχταροῦν νὰ φιλήσουν τὸ χῶμα,
ποῦ τὸ πόδι Βουλγάρου πατεῖ.

Στὼν Σεργῶν τὴν ὀλόμαυρη ράχη
περπατοῦσε μιὰ Νύκτα μονάζη,
μὰ δὲν ἦσαν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη
παρὰ νεκρά καὶ τάφους σιγῇ,
καὶ καμπόδοι παρὰ λυτοὶ γέροντες,
ποῦχαν μείνει σ'τὴν ἐρημνὴ γῇ.